

EL GOSSET “ROVELLÓ”

Temps era temps que vivia un vell pastor en un poble de la Cerdanya. Aquest home havia estat tota la seva vida amb un ramat d'ovelles. El pare també va ser pastor, i ell, de vailet, l'acompanyava. No sabia llegir ni escriure, però coneixia totes les herbes dels prats i tots els arbres dels boscos. Sabia llegir el temps, tot mirant el cel, els núvols i els estels a la nit. Vivia sol. La seva família era el ramat d'ovelles, que les anava comprant i venent, per sobreviure. Totes tenien un nom, eren com les seves filles, les acarona i besava amb tendresa de mare, vigilant-les amatent.

Com a cap de colla, com a fill gran, tenia un gosset, el “Rovelló”. Era ja gran, feia uns anys que compartien junts la feina de cada dia, les alegries i les penes i la solitud d'aquells paratges.

En plena tardor i a l'hivern, les nevades i les baixes temperatures l'impedien d'estar dalt les carenes, en els prats verds pel pasturatge, i es recloïa al poble proper fins l'esclat de la primavera. Llavors marxava fins les primers nevades.

La història que us vull explicar, ara que ja coneixeu en Pau, que així s'anomena el pastor, va succeir precisament una tardor, no com us he dit a l'alta muntanya, sinó no massa lluny del poble, un dia que en Pau havia sortit a buscar bolets.

De bon matí, va preparar el cistell, una motxilla amb el dinar i un bon vi a la bota. Va prendre un bastó i començà a caminar cap als afores del poble, per endinsar-se al bosc. El gosset, el “Rovelló”, en sentir-lo marxar, va córrer al seu darrere, volia anar amb el seu amo, però ell pensava que no, que era millor que es quedés. Podria fer malbé els bolets, pels qui en Pau sentia molta estimació i una cura especial.

-Marxa “Rovelló”! No véns amb mi!

-Guau!, guau!..., li responia el gosset.

-T'he dit que no ! Quan retorni, ja donarem un vol. Ara, no!

-Guau!, guau...!

No hi havia manera... I va succeir una cosa que no havia passat mai. En Pau va llençar una pedra a les potetes del “Rovelló”, per tal de fer-lo desistir del seu desig. Un xiscle de dolor es va escampar per l'aire, i el “Rovelló”, cap cot, va marxar cap a casa.

En Pau sempre havia estat comprensiu, sempre una paraula seva havia fet obeir al gos, però avui...

Passaren les hores, en Pau va oblidar aquell episodi, content d'anar omplint el cistell d'autèntics rovellons. Tant absort estava buscant i buscant, que no va veure un trencall en el camí i va caure en tal mala postura que es va trencar un os de la

cama. No podia aixecar-se, no podia gairebé moure's. El dolor era intens i estava sol. Llavors va recordar al seu gosset "Rovelló". Ara l'hagués enviat al poble a cercar ajut, i, espavilat com era i acostumat a voltar per aquells indrets, ho hagués fet bé.

Es feia fosc i l'home restava a terra sense saber què fer. Ningú el trobaria a faltar, perquè vivia sol i un xic apartat del poble. Tenia ganes de plorar, de cridar, d'aixecar-se, però bo i caient-li les llàgrimes, bo i recordant la pedrada al "Rovelló", veia com la nit s'obria camí i tot s'enfosquia.

Què passava mentrestant a la seva casa?... El "Rovelló" s'havia entretingut, jugant sota els pins que l'envoltaven; havia menjat tot el que en Pau li havia deixat abans de marxar, i matava el temps corrent amunt i avall.

El gosset també s'adonava que es feia fosc i l'amo no tornava, i oblidant el mal que li havia fet al matí, oblidant que l'havia deixat sol, no puc dir què va pensar, però sí us dic que va endinsar-se al bosc a buscar l'amo, que ell estimava. Podia necessitar-lo i ell hi havia d'anar.

Va córrer molt per un indret i per un altre, i no trobava ningú. Cansat de buscar, començà a bordar amb totes les seves forces, i això va ser la salvació d'en Pau, perquè el va sentir, i també, amb totes les forces que li quedaven, va començar a cridar-lo.

-“Rovelló”, aquí! Sóc aquí!

Al cap d'una bona estona es van trobar... Quina de petons!, quina de festes, l'un i l'altre!...

El "Rovelló" va veure de seguida que en Pau no es podia alçar i tenia un petit tall a la cama. Li va amorosir la ferida amb la seva llengua i escoltà el missatge d'en Pau:

-Ves, “Rovelló”, busca ajut al poble!

Saltant content, per la descoberta, i corrent conscient de la necessitat del seu amo, el "Rovelló" va arribar al poble i començà a bordar. La gent que el coneixia i sabia que era un gos molt assenyat i pacífic, en veure'l sol i bordant, va comprendre que quelcom li passava al Pau, i van anar seguint al gos bosc endins.

El "Rovelló" els va conduir fins on era el Pau. El van poder recollir i entre varis homes el dugueren al poble, on va ser assistit degudament.

El "Rovelló" havia salvat el seu amo. No havia tingut ressentiment envers ell i havia fet tot el que estava al seu abast, que era molt, tot i essent un petit gosset d'atura.

Sabríem fer-ho nosaltres amb algú que ens hagués ofès?...